

a chvíli pokecal, ale ten prevít byl na svatební cestě a já zůstal bez svého nejdůvěryhodnějšího zaměstnance, což už mi začínalo dělat problémy.

Vrhl jsem pohled na psací stůl, kde na mě čekalo nutné zlo. Přestože jsem nenáviděl papírování, zamlouvalo se mi to, co sdělovalo. Naše výsledky byly silné. Ocelové. Každým měsícem narůstaly. Náš majetek byl obrovský a diverzifikovaný. Kromě peněz, které jsme prali prostřednictvím kasin, přinášely i samotné podniky bratrovi a mně značné bohatství.

Sedl jsem si a byl jsem skoro rád, když mě vyrušilo zaklepání na dveře.

„Dále,“ zavolal jsem.

Dveře se otevřely a vstoupil do nich Franco. Potlačil jsem netrpělivost. „Co je?“

Přistoupil blíž, vlhký obličej a šíje prozrazovaly strach. Báł se právem – ještě pořád jsem byl našťvaný kvůli situaci, o které si přišel promluvit.

„Doufám, že neseš dobré zprávy.“

„Našli jsme ji, šéfe.“

„Halelujá, kurva. Vůbec neměla upláchnout.“

„Vím, že Tony má výčitky...“

Přerušil jsem ho. „Doufám, že její kunda byla učeně nebe a vyváží to peklo, ve kterém teď Tony je.“

Na čele se mu zaperlil další pot. „Chceš, abych ji přivedl sem?“

„Ne. Dolů. Tady ji nechci.“

„Tak jo, šéfe. Už tam je. Předpokládal jsem to.“ Zvedl obočí, jako by čekal pochvalu. Měl štěstí, že jsem mu neuřízl koule. Nesl skoro stejnou vinu jako Tony.

„Někdo by ji měl hlídat.“

„Nasadil jsem na to dva chlapy.“

Ukázal jsem bradou na dveře. „Za chvíli přijdu dolů. Ať mi nesahá na nic na psacím stole. Nebo sáhnu já po tobě – pěstí. Rozumíš?“

„Rozkaz.“

Odpelášil a já se otočil ke své řadě monitorů. Pokrývaly celou protější stěnu. Dotekem prstu jsem mohl vidět a slyšet kteroukoli část kasina. Zanesl jsem kód, který mi umožnil přístup k částem, jaké veřejnost nikdy nespatriła. Přiblížil jsem si dolní kancelář. Vůbec se nepodobala téhle. Tady nahoře jsem měl výhled ven, luxusní kancelář a soukromé apartmá včetně přepychové koupelny. Kancelář v přízemí měla betonové stěny, jednoduchý psací stůl a pohovku. Dvě křesla pro návštěvníky. Kartotéky. Okna s výhledem na ulici – nijak inspirativní vyhlídka. Vypadala jako kancelář. Setkával jsem se tam s lidmi, když jsem chtěl mít naprosté soukromí. Zvláště když jsem je chtěl vyvést z míry.

Jako tu ženu, co seděla v křesle pro návštěvy a pokoušela se vypadat znuděně a netečně. Ťukl jsem na zoom, abych na ni viděl důkladněji.

Vysoká, blond, štíhlá, s velkými prsy. Docela hezký obličej. Seděla v křesle uvolněně a předstírala, že se necítí nepohodlně. Ale já věděl, že je v nepohodě. Ta křesla byla tak navržená. Pokud jste v nich seděli, nechtěl jsem vás tam mít dlouho. Zkřížila nohy, netrpělivě pohupovala chodidlem. Měla deseticentimetrové podpatky, nehty nalakované na zářivě rudo. Lak měl stejnou barvu jako rtěnka na jejích ústech.

Patřila k ženám, které by mě mohly přitahovat. Sbalit ji v kasinu nebo v baru, vzít ji nahoru a opíchat. Pak odkráčēt a zapomenout.

Jenže mě ani v nejmenším nezajímala. Až na jedno. Dlužila mi peníze. Spoustu peněz.